

Аязханның Қысқы Қуанышы

Кымбат Капатаева

Қаңтар айы келді, жер бетін аппақ қар басты. Аязхан терезеден сыртқа қарап, көзін ашты. Айналаның бәрі ақ көрпе жамылғандай, әлем сиқырлы болып көрінді. Ол қардың ұсақ түйіршіктерінің билегенін тамашалады.

Аязхан қалың қызыл күртешесін, жұмсақ бөрігін және жылы қолғаптарын киіп, далаға шығуға дайындалды. Оның жүзінде қуаныш пен толқу жарқырап тұрды. Ата-анасы оған жылы жүзбен қарап, далада абай болуды ескертті.

Далаға шыққанда, Аязханның бетіне аяз қарып өтті, бірақ ол бұған мән бермеді. Оның кірпіктеріне ұсақ қырау тұрып, көздері одан әрі жарқырай түсті. Аязхан ақ қардың үстінде секіріп, ойнауға асықты.

Аязхан үлкен қар домалақтарын жасап, көңілді, аздап қисық қар адамын тұрғызды. Ол қар адамға сәбіз мұрын мен бұтақ қолдар жасады. Аязхан оның басына кішкентай қалпақ кигізіп, күлкіге қарық болды.

Кенеттен, қызыл төсті кішкентай торғай Аязханның қар адамына жақын келіп, әсем ән шырқады. Аязхан күлімсіреп, оған бірнеше тұқым ұсынды. Торғай қуанып, тұқымдарды жей бастады.

Кешкісін, Аязхан үйге оралып, жылы сүт ішіп, терезеден қардың жауғанын тамашалады. Оның беті қызарып, жүрегі жылы қысқы естеліктерге толы болды. Бұл оның ең әдемі қысқы күндерінің бірі болды.